

[Lange.]

gige, saa at de ikke var udsat for at komme i en Situation, der kunde medføre, at de maaske bevilgede højere Laan, end de ansaa for forsvarligt. Endelig for det tredje søgte man — man naaede ganske vist ikke ret vidt i saa Henseende, men noget blev der dog gennemført — at indskrænke Kreditforeningernes Laaneomraade, saa at der ikke blev alt for mange Kreditforeninger, der i et enkelt Laaneomraade gav Laan i samme Slags Ejendomme. Man vilde derved, som det sagdes, hindre, at der kom en Konkurrence mellem Kreditforeningerne, som tvang Laanene op.

Saaledes var Forhistorien for Kreditforeningslovens Vedtagelse for to Aar siden. Nu siger den højtærede Indenrigsminister, at han har indledet Forhandlinger med Kreditforeningerne for at faa dem til at give højere Laan i Hovedstaden, og han siger, at der er et Svælg mellem den Laantildeling, der foretages af de københavnske Kreditforeninger, og den Laantildeling, der finder Sted i den øvrige Del af Landet. Jeg ved ikke, hvormed den højtærede Indenrigsminister begrundet dette, eller hvilke Beregninger der ligger til Grund for en saadan Udtalelse. Der er i København tre Kreditforeninger, som yder Laan i Beboelsesejendomme, og der er ingen Steder en større Konkurrence end i København om at yde Laanene, saa jeg kan ikke se nogen Grund til, at disse Kreditforeninger ikke skulde give saa store Laan, som de anser det for forsvarligt at yde. Jeg kender saa meget til disse Forhold, at jeg ved, at Kreditforeningerne meget gerne vil have Laanene, og at der er en vis Konkurrence om at faa dem. Jeg forstaar derfor ikke, at man fra Indenrigsministerens Side kan henvende sig til Kreditforeningerne og lægge Pres paa dem for at give større Laan. Man maa jo regne med, at i København skal en meget stor Del af Boligbyggeriet finansieres ikke blot gennem Kreditforeningslaan, men ogsaa gennem Hypotekforeningslaan, saa hvis Kreditforeningerne gaar til større Laan, vil dette bevirke, at Hypotekforeningslaanene skydes mere tilbage.

At baade Kreditforeningernes og Hypotekforeningernes Laan i mange Tilfælde har været store nok, fremgaar efter min Mening af Forholdenes Udvikling med Hen-

syn til Statsboligfondens Prioriteter. Det bør ikke være saaledes, at Hypotekforeningslaanene skydes saa langt tilbage, at de ikke i det store og hele kan siges at være sikkert anbragt; den Udvikling, der har været med Hensyn til Statsboligfonden, viser efter min Mening, at Hypotekforeningslaanene har været store nok. Ved at faa Kreditforeningerne til at give større Laan opnaar man meget let, at Hypotekforeningerne ikke tør sætte 2den Prioriteter ind. Men dette er efter min Mening ikke det afgørende i denne Sag. Jeg tror, hverken den højtærede Indenrigsminister eller jeg vil være i Stand til at sige, om Laanene er for smaa eller de er for store, for det er et Spørgsmaal, som kun Fremtiden kan besvare. Kreditforeningslaan ydes i Almindelighed paa 60 Aar, og hverken den højtærede Indenrigsminister eller jeg er i Stand til at bedømme, hvorledes Ejendomspriserne vil udvikle sig i Løbet af 60 Aar. Det, som det kommer an paa, er derfor, at de Folk, der sidder med Ansvaret, de Folk, som den højtærede Indenrigsminister selv gennem Kreditforeningsloven har lagt Ansvaret paa, og som han har gjort stærke, for at de skal kunne udøve deres Gerning paa bedst mulig Maade, har hele Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Det er deres Ansvær, og det maa være deres Ansvær, man bygger paa.

Derfor mener jeg, det er en i høj Grad uheldig Udvikling, man er kommet ind i, naar den højtærede Indenrigsminister nu mener, det ligger inden for hans naturlige Virkeomraade at søge at paavirke Kreditforeningernes Ledelse til at give større Laan, end de selv anser det for forsvarligt at yde.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard):

Jeg tror, det ærede Medlems Udtalelser hovedsagelig beror paa en Misforstaaelse. Det ærede Medlem gaar ud fra, at jeg skulde have sagt, at der fra min Side eller fra Indenrigsministeriets Side var sket Henvendelse til Kreditforeningerne for at lægge Pres paa dem i Retning af at give højere Laan. Det ærede Medlem var ikke til Stede her i Tinget den Dag, jeg talte, men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har læst, hvad jeg sagde, og der staar intet i mine Bemærkninger derom. Hvis det ærede Medlem vil se efter i Fortrykket, vil han se,